

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobců: a) J. Š., b) P. Š., oba bytem x, zastoupeni JUDr. Tomášem Hemelíkem, CSc., advokátem se sídlem Lipanská 7, Říčany, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ing. M. Š., bytem x, II) město Říčany, se sídlem Masarykovo náměstí 40, Říčany, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, čj. 009094/2014/KUSK, sp. zn. SZ 154187/2013/KUSK REG/Hr,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, čj. 009094/2014/KUSK, sp. zn. SZ 154187/2013/KUSK REG/Hr, a rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech ze dne 21. 8. 2013, čj. 64921/2013-MURI/OSÚ/00617, sp. zn. 0037050/2010/Čv., **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit každému ze žalobců náhradu nákladů řízení v částce 10.364,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců JUDr. Tomáše Hemelíka, CSc., advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :
Vymezení věci

Žalobci napadli žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhají se jeho zrušení. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech ze dne 21. 8. 2013, čj. 64921/2013-MURI/OSÚ/00617, sp. zn. 0037050/2010/Čv. Městský úřad v Říčanech (dále jen „správní orgán I. stupně“) tímto rozhodnutím zamítl žádost žalobců o dodatečné povolení stavby. Stavba spočívá ve stavebních úpravách a přístavbě řadového rodinného domu č. p. x v obci Říčany, na pozemcích p. č. st. x a x v katastrálním území Říčany u Prahy. Podstatou stavebních úprav a přístavby je rozšíření místností rodinného domu o prostor stávajících balkonů (lodžii) posunutím obvodových stěn na líc balkonů. Stavba byla původně povolena rozhodnutím stavebního úřadu, které však bylo následně soudem zrušeno. Dne 15. 12. 2008 bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, v jehož rámci požádali žalobci o její dodatečné povolení. Ve věci dodatečného povolení stavby bylo vydáno již několik rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která byla zrušena žalovaným a věc vrácena k dalšímu řízení. Nyní přezkoumávaným rozhodnutím nicméně žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že Městský soud v Praze v rozsudku čj. 5 Ca 21/2008 – 32, kterým bylo zrušeno stavební povolení na stavební úpravy a přístavbu, vyslovil právní názor, že musí být přesně stanoven požárně nebezpečný prostor navrhované stavby. Pokud by zasahoval do vedlejší nemovitosti, musí být součástí stavebního řízení řízení o výjimce z obecně technických požadavků na výstavbu. Požárně bezpečnostní řešení stavby předložené v řízení o dodatečném povolení stavby je zpracováno na základě vyhlášky č. 23/2008 Sb., podle níž není možné vydat rozhodnutí o udělení výjimky. Žalobci postupně navrhli čtyři technické úpravy, nevypořádali se však se skutečností, že požárně nebezpečný prostor zasahuje na sousední nemovitosti, a tím do práv jejich vlastníků. V řízení nebylo předloženo takové stavebně technické řešení, které by splnilo požadavky na technické a požárně bezpečnostní vlastnosti stavby a dále požadavek, aby maximální omezení sousedních pozemků nebylo vyšší než původní (a to ve vztahu ke všem sousedním nemovitostem a v celém rozsahu stavby). Žalobci tak nesplnili podmínku dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), aby navržená stavba nebyla v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Jako důvodnou neshledal námitku žalobců, že stavbu zahájili v dobré víře, neboť v té době bylo v právní moci stavební povolení. Žalobci totiž i po zrušení stavebního povolení pokračovali ve stavbě a dokončili ji, ačkoliv toto již nesměli.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobci poukazují na to, že stavbu, o jejíž dodatečné povolení žádají, postavili na základě původního stavebního povolení (rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 6. 11. 2007, čj. 1612254/2007/KUSK), které bylo rozsudkem Městského soudu

v Praze ze dne 26. 3. 2008, čj. 5 Ca 21/2008 – 32, zrušeno. V té době byla stavba z větší části hotova. Městský soud v tomto rozsudku, ani žalovaný v předposledním rozhodnutí ve věci (tj. v rozhodnutí ze dne 11. 4. 2013) nevyslovil jednoznačný závěr, že požárně nebezpečný prostor musí být zachován ve stejném rozsahu, jak tomu bylo původně, nýbrž že stavební úřad musí zhodnotit všechny zjištěné skutečnosti a se znalostí místních poměrů posoudit celý návrh z hlediska zájmu žalobců i ostatních účastníků řízení. Správní orgán I. stupně však přesto konstatoval, že udělenou výjimku nelze akceptovat, protože požárně nebezpečný prostor nesmí být větší než před zřízenou dostavbou. V technické zprávě požárně bezpečnostního řešení z června 2008 a jejím dodatku č. 1/2011 ze srpna 2011 je uvedeno, že požárně nebezpečný prostor objektu nezasahuje do prostoru sousedních objektů, ani do jiných ochranných pásem. Žalovaný nicméně dospěl k závěru, že žalobci nepředložili takové stavebně technické řešení, které by splnilo požadavky na technické a požárně bezpečnostní vlastnosti stavby a požadavek, aby maximální omezení sousedních pozemků nebylo větší než před dostavbou. Dovodil, že žalobci nesplnili podmínku dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, neboť dostavba je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu. Tento závěr považují žalobci za nesprávný, nemá oporu v žádném provedeném důkazu. Technické zprávy naopak jednoznačně určují, že vymezený požárně bezpečnostní prostor (*správně požárně nebezpečný prostor – pozn. soudu*) odpovídá vyhlášce č. 23/2008 Sb. Potom tedy není ani nutné vydávat rozhodnutí o výjimce, protože právní předpoklady jsou splněny i bez ní. Žalobci shrnují, že postupem žalovaného byli zkráceni na svých právech, neboť ten jim odmítá vydat stavební povolení (*správně rozhodnutí o dodatečném povolení stavby – pozn. soudu*), přestože splnili všechny požadavky stavebních předpisů k provedení stavebních úprav a přístavby řadového rodinného domu, kterou musí realizovat s ohledem na zdravotní stav žalobce, jenž je těžce invalidní.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby předloženou projektovou dokumentaci, jejíž součástí je i požárně bezpečnostní řešení, mnohokrát měnili ve snaze najít východisko ze vzniklé situace. K technické zprávě č. 585/2008 Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje uvedl, že přesahy požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky nemají vliv na požární bezpečnost objektů, které jsou od sebe odděleny požární zdí s přesahem líce obvodových plášťů s vytvořenými svislými nehořlavými pásy. Je nicméně třeba udělit výjimku z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Následné verze projektové dokumentace již nebyly s hasičským záchranným sborem projednány. Dne 26. 8. 2009 vstoupila v účinnost vyhláška č. 268/2009 Sb., která nahradila vyhlášku č. 137/1998 Sb. Nová vyhláška neřeší požárně nebezpečný prostor, a proto již stavební úřad nemůže vydat výjimku, na kterou se odvolává hasičský záchranný sbor ve stanovisku z roku 2008. Jelikož vlastník sousední nemovitosti s přesahem požárně nebezpečného prostoru na svůj pozemek nesouhlasí, nemohl stavební úřad žádosti o dodatečné povolení stavby vyhovět. Z fotodokumentace založené ve spisu, která byla pořízena v období od 10. 6. 2008 do 25. 7. 2008, je zřejmé, že zateplení fasády a venkovní omítky byly prováděny až po vydání výzvy k zastavení prací ze dne 2. 6. 2008, kterou stavební úřad reagoval na zrušení stavebního povolení soudem. Více jak 90 % stavby bylo dokončeno až koncem roku 2009.

Osoba zúčastněná na řízení ad I) ve svém vyjádření k žalobě zrekapitulovala vývoj celého sporu. Poukázala na dispoziční řešení řadových domů a z toho pramenící souvislosti ohledně požární bezpečnosti. Zdůraznila, že 90 % stavby bylo dokončeno až po zrušení stavebního povolení městským soudem. Žalobci se nesnažili provést skutečnou nápravu stavu, který vědomě způsobili, přitom se jako řešení celého problému nabízí výměna oken za menší, jak vyplývá z technické zprávy Ing. I. S. ze dne 31. 1. 2011. Stávající stav znamená zvýšené nebezpečí požáru sousedních nemovitostí. Navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 6. 2006 podali žalobci žádost o vydání stavebního povolení na stavební úpravy a přístavbu budovy (rodinného domu) č. p. x, ulice Nová, Říčany, která se nachází na pozemcích p. č. st. x a x v katastrálním území Říčany u Prahy. Správní orgán I. stupně stavební povolení i přes námitky spoluvlastníků sousedního rodinného domu vydal dne 4. 6. 2007, rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 11. 2007 poté, co odvolání vlastníků sousedního domu bylo zamítnuto. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2008, čj. 5 Ca 21/2008 – 32, který nabyl právní moci dne 4. 4. 2008, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Následně bylo stavební řízení usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 18. 6. 2008 zastaveno, právní moci toto rozhodnutí nabylo dne 30. 10. 2008.

Dne 15. 12. 2008 zahájil správní orgán I. stupně řízení o odstranění stavby (stavebních úprav a přístavby rodinného domu).

Dne 19. 1. 2009 podali žalobci žádost o dodatečné povolení stavby, spojené s žádostí o udělení výjimky z požárně nebezpečného prostoru, který zasahoval a nadále bude zasahovat na sousední pozemky. K žádosti žádné doklady předloženy nebyly, žalobci poukázali na to, že potřebné doklady již byly předány s žádostí o vydání stavebního povolení ze dne 15. 6. 2006. Na projektové dokumentaci se nic nemění, byla doložena též technická zpráva požárně bezpečnostního řešení č. 585/2008 zpracovaná P. U., soudním znalcem v oboru požární ochrana. Podle této technické zprávy z června 2008 je projektová dokumentace na stavební úpravy a přístavbu rodinného domu posuzována jako změna stavby skupiny II. Požárně nebezpečný prostor zasahuje mimo hranice pozemku žalobců, a to směrem severovýchodním na pozemek p. č. x a x a směrem jihozápadním na pozemek p. č. x a x. Přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky ovšem nelze v tomto případě zabránit, protože se jedná o řadovou zástavbu. Požárně nebezpečný prostor hodnoceného objektu zasahuje na sousední pozemky, stejně jako požárně nebezpečné prostory sousedních objektů zasahují na pozemek žalobců. Přesahy požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky nemají vliv na požární bezpečnost objektů, které jsou od sebe odděleny požární zdí s přesahem před líce obvodových plášťů s vytvořenými svislými nehořlavými požárními pásy. Ve stavebním řízení je však nutno udělit výjimku z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Není důvodu k neudělení výjimky. Součástí projektové dokumentace je i zpráva o požárně bezpečnostním řešení zpracovaná v lednu 2007 J. K., která se k problematice požárně nebezpečného prostoru nevyjadřuje, projektovanou stavbu klasifikuje jako změnu staveb skupiny I., neboť nedochází ke změně užívání ani ke zvětšení zastavěné plochy objektu. Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje, územní odbor Kolín, ve svém stanovisku čj. HSKL-600/KO-2009 ze dne 17. 3. 2008 (*správně 2009 – pozn. soudu*) uvedl, že v souladu s předloženou technickou zprávou požárně bezpečnostního řešení č. 585/2008 zpracovanou v červnu 2008 znalcem P. U. je třeba udělit výjimku z požárně nebezpečného prostoru, což je v kompetenci stavebního úřadu. Nebude-li výjimka udělena, je třeba učinit stavební opatření, aby požárně nebezpečný prostor nepřesahoval hranici stavebního pozemku.

Usnesením ze dne 28. 1. 2009 bylo řízení o odstranění stavby přerušeno. Podáním ze dne 17. 2. 2009 odmítla osoba zúčastněná na řízení ad I) udělit souhlas s povolením výjimky dle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a s dodatečným povolením stavby. Shodně se vyjádřil i druhý spoluvlastník sousední nemovitosti Ing. J. Š.

Dne 9. 11. 2010 předložili žalobci upravenou projektovou dokumentaci ke stavebním úpravám a přístavbě rodinného domu č. p. x z listopadu 2010. Jde o původní projektovou dokumentaci se zapracováním nového opatření spočívajícího v zaslepení části oken pomocí systémové konstrukce ze sádrokartonu. Sádrokartonové příčky mají být vsazeny do okenního otvoru (těsně k oknu) mezi parapet, nadpraží a ostění okna. Příčka by měla být provedena v demontovatelné úpravě pro možnost výměny skla v okně nebo jeho čištění. Detailní provedení má být určeno v rámci projektu pro provedení stavby. Součástí upravené dokumentace je technická zpráva k požárně bezpečnostnímu řešení zpracovaná v listopadu 2010 J. K., která již zohledňuje řešení dle upravené stavební

dokumentace z listopadu 2010. Podle této zprávy požárně nebezpečný prostor obvodových stěn navržený rekonstrukcí nepřesahuje původní požárně nebezpečný prostor před navrhovanou rekonstrukcí.

Osoba zúčastněná na řízení ad I) předložila vyjádření autorizovaného inženýra pro požární bezpečnost staveb Ing. I. S. ze dne 31. 1. 2011 k nově vypracovanému požárně bezpečnostnímu řešení zpracovanému v listopadu 2010 J. K. Ing. S. poukazuje v první řadě na nesprávné začlenění změny stavby do změn staveb skupiny I. Vzhledem k tomu, že předmětem změny stavby je přístavba, tj. zvětšení obestavěného prostoru řadového rodinného domu, je třeba ji klasifikovat jako změnu stavby skupiny II. Dále technické zprávě vytýká, že kombinuje dva způsoby vymezení požárně nebezpečného prostoru výpočtem odstupových vzdáleností. Zatímco jeden je použit pro stanovení původní odstupové vzdálenosti, druhý pro stanovení nové odstupové vzdálenosti. Tento druhý způsob je přitom o něco přesnější, výsledné odstupové vzdálenosti vychází v tomto modelu nižší a křivka vymežující požárně nebezpečný prostor má jiný tvar. Samotné řešení je nevhodné, neboť zmenšení požárně otevřených ploch pomocí lehce demontovatelné předstěny ze sádkokartonových desek umístěných před část okna není trvalým řešením, požár může vypuknout v době, kdy bude předstěna kvůli čištění zaslepených oken demontována. Jediným logickým řešením by bylo zmenšení oken v nové obvodové stěně. Požární odolnost navrhované předstěny je pouze 15 minut, což je zcela nedostatečné. Požární odolnost v prvním nadzemním podlaží musí být nejméně 30 minut.

V řízení o dodatečném povolení stavby byl předložen dodatek č. 1/2011 technické zprávy požárně bezpečnostního řešení č. 585/2008 ze srpna 2011, který zpracoval P. U., znalec z oboru požární ochrana. Dle tohoto dodatku lze zabránit zvětšení přesahu požárně nebezpečného prostoru prvního nadzemního podlaží prodloužením stávající požární stěny mezi budovami č. p. x (ve vlastnictví žalobců) a č. p. x [ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení ad I) a Ing. J. Š.], a to o 3080 mm. Požární stěna by byla prodloužena až do úrovně stropní konstrukce nad prvním nadzemním podlažím. Ve druhém nadzemním podlaží není nutné požární stěnu prodloužovat, neboť zde se požárně nebezpečný prostor oproti stávajícímu stavu nemění. Toto řešení osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření odmítla s poukazem na to, že je spoluvlastníkem zdi, tudíž je třeba jejího souhlasu, a že dojde ke snížení osvětlení jejího pozemku a domu.

Následně žalobci předložili další změnu projektu datovanou dne 1. 7. 2012, podle které mají být příčky vsazené do okenního otvoru provedeny v nedemontovatelné úpravě. Plán provedení vnitřní předstěny byl zpracován v září 2012. K tomu pak žalobci doplnili dodatek č. 2/2012 technické zprávy požárně bezpečnostního řešení č. x, který zpracoval znalec z oboru požární ochrana P. U. v listopadu 2012. Posuzováno je řešení obsahující vestavbu požární přepážky v prostoru ložnice v délce 1500 mm. Je konstatováno, že požárně nebezpečný prostor a odstupová vzdálenost splňuje podmínky § 11 vyhlášky č. 23/2008 Sb., nezasahuje do prostoru sousedních objektů, ani do jiných ochranných pásem.

Dle připojeného výkresu přesahuje požárně nebezpečný prostor na obou stranách domu na pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení ad I) a Ing. J. Š. (pozemky p. č. x a x).

Posouzení žalobních bodů

Žalobci nejprve napadli právní názor žalovaného, že požárně nebezpečný prostor po provedení přístavby nesmí přesahovat požárně nebezpečný prostor rodinného domu žalobců dle stavu před provedením přístavby.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vyšel z právního názoru, že je možné udělit výjimku pro stavbu žalobců, avšak maximální omezení sousedních pozemků a staveb nesmí být udělenou výjimkou v žádném případě vyšší, než jaké bylo vzájemné omezení souboru řadové zástavby před nepovolenou úpravou stavby, které vyplývalo z původního architektonického a technického provedení bloku staveb.

K tomu soud uvádí, že správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí vymezil obecný rámec podmínek, kdy lze výjimku udělit, v rozhodnutí nicméně neuvedl konkrétní ustanovení právních předpisů, z nichž tyto podmínky vyplývají. V záhlaví citovaná ustanovení, tj. § 129 odst. 2 a 3 a § 111 až § 114 stavebního zákona, se požární bezpečnosti ani udělování výjimek z obecných technických požadavků na výstavbu netýkají. Žalovaný tento nedostatek rozhodnutí správního orgánu I. stupně nenapravil. Rozhodnutí jsou tedy na samé hraně přezkoumatelnosti, neboť dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí být v odůvodnění správního rozhodnutí uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů. Mají-li být z rozhodnutí patrné úvahy správního orgánu týkající se výkladu právních předpisů, tím spíše z něho musí být zřejmé, jaká ustanovení jsou takto vykládána. Soud by musel k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí přihlédnout z moci úřední, neboť by mu bránila ve věcném posouzení žalobního bodu, zda je právní posouzení věci žalovaným správné (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 –84).

Soud vzal nicméně do úvahy, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí převzal právní názor žalovaného vyjádřený v rozhodnutí sp. zn. SZ 051667/2010/KUSK REG/Ko, který navazuje na právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 5 Ca 21/2008 – 32. Z odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá, že svůj závěr o nepřezkoumatelnosti stavebního povolení dovodil z § 17 odst. 5, § 20 odst. 1 a § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, a z § 138a zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). V návaznosti na takto vymezený rozsah aplikovatelných právních předpisů pak žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. 051667/2010/KUSK REG/Ko, formuloval právní názor, jehož závěr je reprodukován v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v nyní přezkoumávaném rozhodnutí doplnil, že předložené požárně bezpečnostní řešení je zpracováno dle vyhlášky č. 23/2008 Sb., podle které není možné vydat rozhodnutí o udělení výjimky. V kontextu obou souvisejících správních řízení (stavebního řízení a řízení

o dodatečném povolení stavby) dospěl soud k závěru, že nyní přezkoumávané rozhodnutí lze ještě považovat za přezkoumatelné do té míry, že umožňuje přezkoumat zákonnost rozhodnutí v rozsahu žalobci vymezeného žalobního bodu.

O námitce proti správnosti právního názoru žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, podle nichž požárně nebezpečný prostor stavby po realizaci přístavby nesmí přesáhnout požárně nebezpečný prostor původní stavby, neboť podle vyhlášky č. 23/2008 Sb. není možné udělit výjimku, uvážil soud následovně:

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit výjimku z obecných požadavků na výstavbu, a to pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Vzhledem k tomu, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 19. 1. 2009, tj. před účinností zákona č. 350/2012 Sb., je třeba ho s ohledem na čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb. dokončit podle dosavadních právních předpisů.

Správní orgán I. stupně na jedné straně připouští, že lze za účelem povolení přístavby rodinného domu povolit výjimku, na druhé straně uvádí, že požárně nebezpečný prostor vzniklý po přístavbě rodinného domu nesmí zasahovat na sousední pozemky více než požárně nebezpečný prostor před přístavbou. Žalovaný pak tento právní názor korigoval tak, že výjimku z požárně nebezpečného prostoru nelze dle vyhlášky č. 23/2008 Sb. udělit, stavbu by však bylo možné povolit, pokud by v jejím důsledku nebyl zvýšen přesah požárně nebezpečného prostoru na cizí pozemek.

Skutečnost, že požárně nebezpečný prostor přesahuje mimo stavební pozemek na sousední pozemky, je dána již tím, že od samého počátku jde o řadovou zástavbu, která (i přes existující vzájemný přesah požárně nebezpečných prostorů) takto byla projektována a schválena. Pokud by přístavba měla tento rozsah plně dodržet, pak by výjimka nebyla potřebná, neboť by se tím nijak nezvětšil přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek. To *de facto* stvrzuje i žalovaný, podle něhož není výjimka dle aplikovatelné právní úpravy možná, ovšem nic nebrání povolení přístavby, která nezvětší přesah požárně nebezpečného prostoru. Soud k tomu doplňuje, že výjimka z obecných technických požadavků na výstavbu by byla třeba pouze tehdy, jestliže by přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky měl být přístavbou zvětšen nad rámec vymezený dosavadním stavem a probovaným původním stavebním povolením na výstavbu řadových domů. Toto rozhodnutí zakládá žalobcům právo na zachování stávajícího rozsahu požárně nebezpečného prostoru.

Je tedy třeba důsledně odlišit případ, kdy přístavbou domu nedojde ke zvětšení přesahu požárně nebezpečného prostoru mimo stavební pozemek, od případu, kdy přístavba extenduje stávající přesah požárně nebezpečného prostoru. Zatímco v prvním případě není třeba udělit výjimku z obecných technických požadavků na výstavbu, v druhém případě nelze stavbu povolit bez udělení výjimky (pakliže vůbec právní úprava udělení výjimky připouští, k tomu viz níže).

Požadavky na požární bezpečnost staveb byly v době zahájení řízení o dodatečném povolení stavby upraveny ve vyhlášce č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Podle § 15 odst. 1 písm. b) uvedené vyhlášky musí být stavba navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro zamýšlené využití a aby současně splnila základní požadavky, kterými jsou mj. požární bezpečnost. Podle § 17 odst. 1 je požární bezpečností stavby její schopnost maximálně omezit riziko vzniku a šíření požáru a zabránit ztrátám na životech a zdraví osob, včetně osob provádějících požární zásah, popřípadě zvířat a ztrátám na majetku v případě požáru. Dosahuje se jí vhodným urbanistickým začleněním stavby, jejím dispozičním, konstrukčním a materiálovým řešením, popřípadě požárně bezpečnostními opatřeními a zařízeními požární ochrany (například stabilním hasicím zařízením, odvodem tepla a kouře při požáru) a prostředky požární ochrany. Podle § 18 odst. 1 písm. c) vyhlášky k zabránění ztrát na životech a zdraví osob, popřípadě zvířat a ztrát na majetku, musí být stavby podle druhu a potřeby navrženy, provedeny, užívány a udržovány tak, aby bránily šíření požáru mimo stavbu, například na sousední stavbu nebo její část.

Podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. se požárně nebezpečným prostorem rozumí prostor kolem hořící stavby, ve kterém je nebezpečí přenesení požáru sáláním tepla nebo padajícími částmi stavby; nesmí přesahovat hranici stavebního pozemku. Podle § 20 odst. 1 této vyhlášky musí být k zamezení přenosu požáru sáláním tepla nebo padajícími hořlavými částmi konstrukcí z posuzovaného požárního úseku nebo stavby na jiný požární úsek či stavbu, popřípadě na volné sklady hořlavých látek vytvořen nezbytný

odstup, vymezený požárně nebezpečným prostorem. Při posuzování požárně nebezpečného prostoru se přihlíží i k požárně nebezpečným prostorům stávajících objektů. Podle odst. 3 tohoto ustanovení smí být v požárně nebezpečném prostoru umístěny pouze stavby nebo jejich části a zařízení, které odpovídají normovým hodnotám požární bezpečnosti. Podle § 61 lze za podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona v odůvodněných případech povolit výjimku z ustanovení § 17 odst. 5 vyhlášky.

Dne 1. 7. 2008 vstoupila v účinnost vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb (dále jen „vyhláška č. 23/2008 Sb.“), která však nic nezměnila na účinnosti a obsahu vyhlášky č. 137/1998 Sb. Podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 23/2008 Sb. musí být u požárních úseků stavby vymezen požárně nebezpečný prostor a stanovena odstupová vzdálenost podle českých technických norem uvedených v příloze č. 1 části 2. Podle § 2 odst. 1 písm. a) této vyhlášky musí být stavba umístěna a navržena tak, aby podle druhu splňovala technické podmínky požární ochrany na odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor. Vyhláška č. 23/2008 Sb. neobsahuje žádné ustanovení, které by určovalo, zda požárně nebezpečný prostor může přesahovat mimo stavební pozemek. Takový zákaz lze nicméně dovodit právě z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., která byla v účinnosti vedle vyhlášky č. 23/2008 Sb.

Dne 26. 8. 2009 vstoupila v účinnost vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), kterou byla zrušena vyhláška č. 137/1998 Sb. Podle § 8 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 268/2009 Sb. musí být stavba navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro určené využití a aby současně splnila základní požadavky, kterými jsou mj. požární bezpečnost. Poznámka pod čarou odkazuje na vyhlášku č. 23/2008 Sb. Vyhláška č. 268/2009 Sb. na rozdíl od vyhlášky č. 137/1998 Sb. již požadavky z hlediska požární bezpečnosti staveb neupravuje, logicky pak tedy ani nezařazuje mezi ustanovení, z nichž lze udělit výjimku (§ 54), ustanovení o požární bezpečnosti (takové ustanovení ve vyhlášce totiž vyjma obecného § 8 odst. 1 obsaženo není). Podle § 55 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. jsou ovšem přípustné odchylky od norem, pokud se prokáže, že navržené řešení odpovídá nejméně základním požadavkům na stavby uvedeným v § 8. Podle § 3 písm. k) se normovou hodnotou rozumí konkrétní technický požadavek, zejména limitní hodnota, návrhová metoda, národně stanovené parametry, technické vlastnosti stavebních konstrukcí a technických zařízení, obsažený v příslušné české technické normě, jehož dodržení se považuje za splnění požadavků konkrétního ustanovení této vyhlášky.

Podle § 56 vyhlášky č. 268/2009 Sb., který je nazván jako přechodné ustanovení, se u staveb, pro které byla projektová dokumentace zpracována před účinností této vyhlášky, postupuje podle dosavadní právní úpravy.

Vzhledem k tomu, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 19. 1. 2009, přičemž žalobci odkázali na projektovou dokumentaci a technickou zprávu požárně bezpečnostního řešení č. 585/2008 zpracovanou P. U., kterou měl správní orgán I. stupně

již k dispozici z předchozího řízení o vydání stavebního povolení, lze mít za to, že předmětem řízení o dodatečném povolení stavby je stavba dle projektové dokumentace zpracované v červnu 2005. Pro posouzení souladu projektové dokumentace s požadavky na požární bezpečnost tak je třeba i po 26. 8. 2009, kdy vstoupila v účinnost vyhláška č. 268/2009 Sb., postupovat dle vyhlášky č. 137/1998 Sb. Daná věc je specifická v tom, že na základě projektové dokumentace z června 2005 bylo zahájeno stavební řízení, které bylo zakončeno vydáním stavebního povolení, jež posléze nabylo právní moci. Poté, co bylo stavební povolení zrušeno soudem, nebylo ve stavebním řízení pokračováno jen z toho důvodu, že stavba již byla rozestavěna (viz odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2008 ve věci odvolání proti rozhodnutí o zastavení stavebního řízení). Stavební řízení proto bylo zastaveno. Jedinou možností, jak za dané situace stavbu „legalizovat“, bylo požádat o její dodatečné povolení. Projektová dokumentace pro stavební povolení se tak stala projektovou dokumentací pro dodatečné povolení stavby. V době zahájení řízení o dodatečném povolení stavby bylo třeba podanou žádost posuzovat dle vyhlášky č. 137/1998 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 23/2008 Sb., přičemž v té době bylo možné udělit výjimku ze zákazu přesahu požárně nebezpečného prostoru vně stavebního pozemku (§ 61 a § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. ve spojení s § 169 odst. 2 stavebního zákona). K tomu je třeba dodat, že spolu s žádostí o dodatečné povolení stavby byla podána i žádost o udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu.

V průběhu řízení o dodatečném povolení stavby byla projektová dokumentace dvakrát změněna (viz výše změnu z listopadu 2010 a změnu ze dne 1. 7. 2012). Tyto změny nebyly iniciovány žalobci jako žadateli o dodatečné povolení stavby, nýbrž správním orgánem I. stupně (viz usnesení ze dne 13. 9. 2010 a 13. 1. 2012) a směřovaly k takové úpravě projektové dokumentace, která by oproti původní projektové dokumentaci redukovala rozsah požárně nebezpečného prostoru (částečným zaslepením oken). Tyto úpravy projektové dokumentace byly provedeny již za účinnosti vyhlášky č. 268/2009 Sb. Soud má za to, že § 56 vyhlášky č. 268/2009 Sb. nelze vykládat tak, že jakmile je za účinnosti této vyhlášky předložena úprava projektové dokumentace zpracované ještě za účinnosti vyhlášky č. 137/1998 Sb., kdy bylo zahájeno i řízení dle stavebního zákona, jejímž cílem je relativně drobnou stavební úpravou splnit limit upravený vyhláškou o obecných technických požadavcích na výstavbu, je třeba upravený projekt posuzovat již dle vyhlášky č. 268/2009 Sb. Účelem zmíněného přechodného ustanovení je zachovat kontinuitu, a to i s ohledem na to, že nová vyhláška upravující obecné technické požadavky na výstavbu sama víceméně zachovává kontinuitu vzhledem k předchozí právní úpravě. Pokud změna projektové dokumentace provedená za účinnosti vyhlášky č. 268/2009 Sb. nepředstavuje kvalitativní změnu celého projektu, a naopak směřuje ke splnění požadavků na výstavbu, pak není racionálního důvodu, proč posuzovat projektovou dokumentaci podle nové vyhlášky.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že projektovou dokumentaci je třeba v projednávané věci posuzovat podle vyhlášky č. 137/1998 Sb. S tím je spojeno i to, že lze udělit výjimku z požadavku upraveného § 17 odst. 5 této vyhlášky, tj. aby požárně

nebezpečný prostor stavby nepřesahoval na sousední pozemek, a to za podmínek § 169 odst. 2 stavebního zákona. Hypotéza právě citovaného ustanovení umožňuje výjimku udělit, jestliže jde o odůvodněný případ a neohrozí se tím bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu, tj. požární bezpečnosti staveb [k tomu viz výše citované § 15 odst. 1 písm. b), § 17 odst. 1, § 18 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 137/1998 Sb.].

Právní názor žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, podle nichž nelze v dané věci udělit výjimku z obecně technických požadavků na výstavbu, pokud jde o odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor, je tedy nesprávný a rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně nezákonná.

Důsledkem toho, že správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli z nesprávného právního názoru je, že jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť žádost žalobců o dodatečné povolení stavby posuzovali pouze z toho pohledu, zda nedojde ke zvětšení přesahu požárně nebezpečného prostoru mimo stavební pozemek, a zcela pustili ze zřetele, zda pro případ, že by ke zvětšení přesahu došlo (tento závěr přitom žalovaný učinil), nejsou splněny předpoklady § 169 odst. 2 stavebního zákona pro udělení výjimky ze zákazu stanoveného § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. V dalším řízení se proto správní orgány, jsouce vázány právním názorem soudu, při právním hodnocení věci nejprve zaměří na posouzení otázky, zda požárně nebezpečný prostor stavby žalobců po realizaci přístavby překračuje požárně nebezpečný prostor rodinného domu vyplývající z původní podoby stavby. V případě, že zjistí, že po realizaci přístavby by se, byť nepatrně, zvětšil přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky, zváží na základě kritérií vymezených v § 169 odst. 2 stavebního zákona a vyhlášky č. 137/1998 Sb., zda lze vyhovět žádosti žalobců o udělení výjimky z obecných technických požadavků na stavby.

V této souvislosti musí soud poukázat i na zásadní procesní vadu správního řízení, která nicméně není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalobci takový žalobní bod nevznesli a zjištěná vada řízení nebrání soudu v přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Soud nicméně považuje za vhodné se k této otázce vyjádřit, aby se správní orgány této vady v dalším řízení vyvarovaly. Žalobci podali spolu s žádostí o dodatečné povolení stavby i žádost o udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu, a to konkrétně z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., která zakazuje přesah požárně nebezpečného prostoru mimo stavební pozemek. Řízení o udělení výjimky bylo nejprve spojeno s řízením o dodatečném povolení stavby, posléze však bylo vyloučeno k samostatnému projednání (viz usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 14. 6. 2013). Ze správního spisu vyplývá, že do vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného nebylo o žádosti o udělení výjimky rozhodnuto, ostatně správní orgán I. stupně ani žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí, že by podkladem pro jeho vydání bylo rozhodnutí o žádosti o udělení výjimky. Obecně platí, že rozhodnutí o žádosti o udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu podmiňuje výsledek řízení

o dodatečném povolení stavby. Správní orgán I. stupně nemůže o žádosti o dodatečné povolení stavby rozhodnout, aniž by předtím (nebo alespoň současně s tím) rozhodl o žádosti o udělení výjimky. Měl-li správní orgán I. stupně v rozporu s nyní vysloveným názorem soudu za to, že podle jeho názoru aplikovatelná právní úprava udělení výjimky nepřipouští, pak měl řízení o žádosti o udělení výjimky podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavit, nikoliv ji účelově vyloučit k samostatnému řízení a vůbec o ní nerozhodnout.

Druhým řádně uplatněným žalobním bodem žalobci napadají skutkový závěr žalovaného, že neprokázali, že přesah požárně nebezpečného prostoru po realizaci přístavby na sousední pozemky je větší než přesah před přístavbou.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci předložili technickou zprávu požárně bezpečnostního řešení stavby č. 585/2008, ve znění dodatku č. 1/2011 a 2/2012, které zpracoval znalec z oboru požární ochrany P. U. V technické zprávě a jejích dodatcích je vymezen požárně nebezpečný prostor stavby žalobců po realizaci přístavby. Dále předložili projektovou dokumentaci, jejíž součástí je požárně bezpečnostní řešení zpracované J. K., ověřené Ing. Z. B., v němž je zakreslen požárně nebezpečný prostor před realizací přístavby a po realizaci přístavby.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z rozhodnutí žalovaného nelze seznat, jak správní orgány tyto podklady pro vydání rozhodnutí hodnotily. Správní orgán I. stupně odkázal na to, že osoba zúčastněná na řízení předložila odborné vyjádření autorizovaného inženýra Ing. S., podle něhož jediným akceptovatelným řešením je trvalé zmenšení okenních otvorů. V návaznosti na to se správní orgán zabýval tím, zda požárně bezpečnostní řešení předložené žalobci spolu s upravenou projektovou dokumentací splňuje zákonné podmínky, že uskutečněním nebo užíváním stavby nebudou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a zvláštními právními předpisy. Správní orgán I. stupně došel k závěru, že výhrady osoby zúčastněné na řízení jsou důvodné, přičemž návrhy, které předložil formou písemného vyjádření autorizovaného inženýra Ing. S., nevyžadují pořízení další projektové dokumentace, neboť realizace těchto návrhů je možná při splnění podmínek č. 8 a č. 9 pro provedení stavby stanovených v tomto rozhodnutí. V závěrečné části odůvodnění pak správní orgán I. stupně bez bližšího vysvětlení doplnil, že v řízení nebylo předloženo stavebně technické řešení, které by splnilo požadavky na technické a požárně bezpečnostní vlastnosti stavby a požadavek, aby maximální omezení sousedních pozemků nebylo vyšší než původní. Projektová dokumentace by musela obsahovat mimo jiné i vyznačení původních požárně nebezpečných prostorů stavby před úpravami a vyznačení nových požárně bezpečnostních prostorů po úpravách. Žalovaný ve svém rozhodnutí tuto úvahu zopakoval a doplnil, že ač žalobci navrhli postupně čtyři technické úpravy, nevypořádali se se skutečností, že požárně nebezpečný prostor zasahuje na sousední nemovitosti, a tím zasahuje do práv jejich vlastníků.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu je třeba v odůvodnění rozhodnutí uvést podklady pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí. Z ustálené judikatury přitom plyne, že pokud správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001 – 47). Totéž platí, pokud z rozhodnutí nelze seznat, z jakého důvodu považuje správní orgán námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008 – 109).

Správní orgán I. stupně ani žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nezhodnotili žalobci předložené podklady pro vydání správního rozhodnutí (technickou zprávu požárně bezpečnostního řešení stavby zpracovanou P. U., zprávy J. K. ověřené Ing. B.). Není tak zřejmé, z jakých důvodů nepovažoval žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, tyto podklady za způsobilé doložit skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti. Správní orgán I. stupně pouze odkázal na vyjádření Ing. S., aniž by ovšem uvedl, co z něho dovozuje ve vztahu k hodnocení podkladů předložených žalobci a dále ve vztahu k věcnému posouzení žádosti o dodatečné povolení stavby. V této části je odůvodnění rozhodnutí navíc i nesrozumitelné, neboť argumentuje podmínkami pro provedení stavby č. 8 a 9, které mělo rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanovit. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ovšem bylo dodatečné povolení stavby zamítnuto, rozhodnutí neobsahuje žádné podmínky pro provedení stavby. Ani ze závěru, že žalobci nepředložili projektovou dokumentaci, která by byla způsobilá vyhovět podmínkám, za nichž lze stavbu dodatečně povolit, nelze dovodit, jak správní orgány podklady pro vydání rozhodnutí hodnotily, a to každý samostatně a ve vzájemných souvislostech. Žalobci na podkladě jimi doložených technických zpráv ve správním řízení uvedli, že požárně nebezpečný prostor stavby po zhotovení přístavby nepřekračuje původní požárně nebezpečný prostor. Z rozhodnutí nicméně nelze seznat, proč mají správní orgány tuto jejich úvahu za mylnou a vyvrácenou.

Nelze-li tedy z rozhodnutí seznat, jak správní orgány hodnotily jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí, nelze přezkoumat, zda skutkový závěr žalovaného má oporu v obsahu správního spisu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí tedy brání soudu vypořádat se s žalobním bodem, a proto k ní soud přihlédl i bez námitek.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nadto i pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Správní orgán I. stupně se tak v dalším řízení bude nejprve zabývat otázkou, zda žalobci předložili úplnou projektovou dokumentaci, v níž je řádně vymezen požárně nebezpečný prostor odpovídající podobě stavby před provedením přístavby a požárně nebezpečný prostor stavby po realizaci přístavby. V tomto směru pak přezkoumatelným způsobem odůvodní své úvahy ohledně hodnocení jednotlivých podkladů pro vydání rozhodnutí. Dospěje-li k závěru, že shromážděné podklady umožňují posoudit, zda je možné stavbu dodatečně povolit, bude se dále zabývat právním posouzením věci dle výše vysloveného závazného právního názoru soudu. V dalším řízení pak rovněž neopomene rozhodnout o žádosti o udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení zcela úspěšní, a mají tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Každému ze žalobců vznikl v tomto řízení náklad spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s., *per analogiam*] a náklady na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobců provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí 4.960 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 9.920 Kč. Podání ze dne 9. 6. 2014 nepovažuje soud za úkon právní služby, za který by měla být přiznána zástupci žalobců odměna, neboť žalobci v něm pouze vyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a vznesli návrh na provedení důkazu výsledkem P. U., který však mohli uplatnit již přímo v žalobě. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobců plátcem DPH, je součástí nákladů účastníků i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je jejich zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 10.520 Kč, tedy 2.209 Kč (po zaokrouhlení dle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Na každého z žalobců připadá jedna polovina nákladů na zastoupení advokátem, tj. 6.364,50 Kč. Náklady každého z žalobců tak celkem činí 10.364,50 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř.), a to k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v.

r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková